

**BELGISCH INSTITUUT VOOR POSTDIENSTEN
EN TELECOMMUNICATIE**

**RAADPLEGING DOOR DE RAAD VAN HET BIPT
VAN 27 MEI 2014
BETREFFENDE DE ONTWERPMEDEDELING VAN HET BIPT MET
BETREKKING TOT
DE PROBLEMATIEK VAN DE IDENTIFICATIE
VAN DE AANBIEDER VAN POSTDIENSTEN DIE DE VERZENDING HEEFT
BEHANDELD**

Antwoordtermijn: 4 weken vanaf deze publicatie
Wijze om te antwoorden: **antwoorden dienen elektronisch te worden verzonden naar het adres consult01@ibpt.be**
met vermelding van de referentie Consult-2014-F1
Aanspreekpunt: Corinne Cumps, eerste adviseur (02 226 87 65)

Aan de respondenten wordt gevraagd om de delen van hun antwoord die zij als vertrouwelijk beschouwen, nauwkeurig aan te duiden.

Deze raadpleging wordt gehouden overeenkomstig artikel 14, § 2, van de wet van 17 januari 2003 met betrekking tot het statuut van de regulator van de Belgische post- en telecommunicatiesector.

INHOUDSOPGAVE

1. INTRODUCTION	3
2. RETROACTES.....	3
2.1. SAISINE DE L'IBPT	3
2.2. BENCHMARK.....	3
2.3. AVIS DU COMITÉ CONSULTATIF POUR LES SERVICES POSTAUX (CCSP)	4
3. ANALYSE DE L'IBPT	6
3.1. CADRE LÉGAL	5
3.2. INTERPRÉTATION DE L'OBLIGATION LÉGALE PAR L'IBPT	7
4. POSITION DE L'IBPT.....	7

1. INLEIDING

Het BIPT is van oordeel dat er via een mededeling opheldering nodig is over de betekenis die moet worden gegeven aan artikel 148bis, § 2, 4e streepje, van de wet van 21 maart 1991 betreffende de hervorming van sommige economische overheidsbedrijven, hierna de Postwet genoemd.

Artikel 148bis, § 2, 4e streepje legt de aanbieders van postdiensten de verplichting op "om personen belast met de verdeling van de geadresseerde postzendingen identificeerbaar te maken voor de bevolking en ervoor te zorgen dat de postzendingen, met uitzondering van de kranten, een herkenningsteken dragen aan de hand waarvan de aanbieder van de dienst die deze zending heeft behandeld, kan worden bepaald".

Artikel 148bis, § 2, 4e streepje vermeldt niet precies welke aanbieder(s) beoogd wordt/worden door de verplichting om een herkenningsteken aan te brengen op zijn (of hun) zendingen: gaat het om de aanbieder die oorspronkelijk de post ten laste nam ofwel diegene die deze post verdeelt of om elke aanbieder die een rol speelt in de keten van de postverwerking?

Artikel 35, 5°, van het koninklijk besluit van 11 januari 2006 tot toepassing van titel IV (Hervorming van de Regie der Posterijen) van de wet van 21 maart 1991 betreffende de hervorming van sommige economische overheidsbedrijven, zoals gewijzigd door artikel 12, 3°, van het koninklijk besluit van 19 april 2014 tot wijziging van het koninklijk besluit van 11 januari 2006 tot toepassing van titel IV (Hervorming van de Regie der Posterijen) van de wet van 21 maart 1991 betreffende de hervorming van sommige economische overheidsbedrijven (BS van 27 mei 2014), hierna KB titel IV genoemd, levert aanwijzingen over het soort van merkteken dat moet worden aangebracht door de houders van een postale vergunning.

In het ontwerp van mededeling die aan deze raadpleging wordt onderworpen stelt het BIPT zijn analyse van de problematiek voor en stelt het een interpretatie voor die voortvloeit uit hetgeen wordt voorgeschreven door de wetteksten en het regelgevingskader.

2. RETROACTA

2.1. Aanhangigmaking bij het BIPT

Het BIPT heeft op 9 oktober 2013 van een aanbieder van postdiensten een vraag gekregen over de betekenis die moet worden gegeven aan artikel 148bis, § 2, 4e streepje.

2.2. Benchmark

In november 2013 heeft het BIPT het initiatief genomen tot een benchmark via de European Regulators Group for Postal Services om informatie te verkrijgen over de regels die gelden in andere lidstaten van de Europese Unie.

Zeven landen hebben geantwoord op de volgende vraag van het BIPT: *"Is it every provider which intervened in the different stages of the process or is it only the provider which ensured delivery or*

is it only the provider which ensured the clearance? ". Deze zeven landen zijn Frankrijk, Denemarken, Portugal, Servië, Spanje, Zweden en het Verenigd Koninkrijk.

De Franse wet voorziet in een verplichting tot markering voor de postale aanbieders die houder zijn van een "vergunning" die afgegeven is door ARCEP (in Frankrijk spreekt men van een "autorisation"). Deze vergunning is slechts vereist voor de aanbieders van postdiensten die brievenpost verdelen (voor de binnenlandse verdeling). Voor verrichtingen in verband met snelpostzendingen is geen vergunning nodig.

De Deense wetgever verplicht de aanbieders van postdiensten ertoe op de zendingen die ze behandelen, een herkenningsteken aan te brengen, waardoor ze geïdentificeerd kunnen worden. Indien er verscheidene aanbieders betrokken waren in het proces van de behandeling van de zendingen, zou de regulator zich in een soortgelijke situatie als in België bevinden, namelijk dat hij de wet zou moeten interpreteren, wat hij tot op heden nog niet heeft gedaan.

De Portugese wet bepaalt, zonder verdere verduidelijking, dat de aanbieders van postdiensten de verplichting hebben om zichzelf voor elke behandelde zending identificeerbaar te maken.

De Servische wet bepaalt dat de postzendingen voorzien moeten zijn van een stempel dat door de voornaamste aanbieder van postdiensten wordt aangebracht, waarbij deze verantwoordelijk is voor alle tekortkomingen die zich zouden kunnen voordoen bij de behandeling van de post.

Volgens de Spaanse wet hebben de gebruikers van de postdiensten het recht om op hun zendingen een merkteken te kunnen zien waarmee de dienstenaanbieder die hun zending heeft behandeld, alsook het ogenblik waarop de zending ten laste is genomen, geïdentificeerd kunnen worden. De secundaire wetgeving zou de intentie van de wetgever moeten verduidelijken.

De Zweedse instantie heeft de pertinentie van de vraag van het BIPT erkend. Op dit ogenblik legt de Zweedse wet geen verplichting tot markering op. De Zweedse regulerende instantie is van oordeel dat zowel het merkteken van de aanbieder aan wie de zending overhandigd is door de afzender, als dat van de aanbieder die de zending verdeeld heeft, op de zending zouden moeten staan.

In het Verenigd Koninkrijk verplicht de wetgever alle aanbieders van postdiensten die een dienst voor distributie van zendingen verzorgen, ertoe daarop een code aan te brengen waardoor ze geïdentificeerd kunnen worden. Bovendien schrijven de algemene voorwaarden van Royal Mail voor dat de aanbieders van postdiensten die eraan zendingen overhandigen, verplicht zijn om daarop een teken aan te brengen zodat die geïdentificeerd kunnen worden.

Twee landen (Frankrijk en Servië) hebben ervoor geopteerd dat slechts één aanbieder zijn merkteken op de zending aanbrengt, twee landen (het Verenigd Koninkrijk en Zweden) zijn te vinden voor het opleggen van verschillende merktekens en drie landen (Denemarken, Portugal, Spanje) hebben de zaak nog niet beslecht.

2.3. Advies van het Raadgevend Comité voor de postdiensten (RCPD)

Het RCPD heeft de problematiek bestudeerd tijdens de vergadering van 18 november 2013. Het RCPD is er echter niet in geslaagd om tijdens deze vergadering tot een unaniem standpunt te komen.

3. ANALYSE VAN HET BIPT

3.1. Wettelijk kader

Artikel 35, 5°, van het KB titel IV, zegt het volgende:

*"Art. 35. De vergunninghouders zorgen ervoor dat (...)
5° de brievenpostzendingen een herkenningsteken dragen aan de hand waarvan de vergunninghouder die deze zending heeft behandeld kan worden bepaald.*

Dit herkenningsteken omvat ten minste:

- a) de coördinaten van de vergunninghouder;*
- b) het nummer van zijn vergunning."*

De wijzigingen die in de originele tekst van artikel 35, 5°, van het koninklijk besluit van 11 januari 2006 zijn aangebracht door het koninklijk besluit van 19 april 2014, zijn slechts formele wijzigingen die te maken hebben met de afschaffing van de voorbehouden diensten, zoals men kan vaststellen bij de lezing van de oorspronkelijke tekst, die hieronder wordt weergegeven:

*Art. 35. De leveranciers van niet - voorbehouden diensten die deel uitmaken van de universele dienst zorgen ervoor dat (...)
5° met uitzondering van de kranten, de postzendingen een herkenningsteken dragen aan de hand waarvan de leverancier van de niet voorbehouden universele dienst die deze zending heeft behandeld, kan worden bepaald.
Dit herkenningsteken omvat ten minste:
- de adresgegevens van de leverancier van de niet voorbehouden universele dienst;
- het nummer van zijn vergunning."*

Sedert 2010 is de uitzondering op de verplichting tot markering ten gunste van kranten ingeschreven in artikel 148bis, § 2, 4e streepje van de Postwet, zoals gewijzigd door de wet van 13 december 2010.

Het verslag aan de Koning dat voorafgaat aan het KB titel IV bepaalt de vier doelstellingen van deze regel (het verslag aan de Koning dat voorafgaat aan het koninklijk besluit van 19 april 2014 geeft geen commentaar bij de formele wijzigingen die het heeft aangebracht in artikel 35, 5°, van het KB titel IV):

"De verplichting om de behandelde postzendingen te voorzien van een herkenningsteken aan de hand waarvan de titularis van een vergunning die de zending heeft behandeld, kan worden bepaald, beantwoordt aan vier doelstellingen :

- de bescherming van de klanten : zonder identificatieprocedure kan de klant noch bezwaar aantekenen noch zich keren tegen iemand, meer bepaald wanneer een verdwaalde of verdwenen zending niet ontvangen wordt, of wanneer een onvolledige of beschadigde zending ontvangen wordt;*
- de naleving van de essentiële eisen : het gaat bijvoorbeeld om de veiligheid van het netwerk voor het transport van gevaarlijke stoffen, het witwassen van geld;*
- vermijden dat de aangewezen leverancier van de universele dienst in haar brievenbussen verdwaalde postzendingen vindt die behandeld zijn door leveranciers van de niet-voorbehouden universele dienst;*

- *de controle door het BIPT : het gaat ook om een controlemiddel van het regulerende orgaan ten aanzien van de houders van vergunningen.*

Voor de distributie van kranten wordt een uitzondering gemaakt. De consument beschikt, voor wat betreft de distributie van kranten, over reeds voldoende middelen om bezwaar aan te tekenen indien nodig. Evenmin kan het aanbrengen van een merkteken op kranten gerechtvaardigd worden door de overige hierboven opgesomde redenen."

Artikel 148bis, § 2, 4e streepje, van de Postwet luidt:

"§ 2. De aanbieders van postdiensten verbinden zich ertoe het volgende na te leven (...)

- *de verplichting om de personen belast met de verdeling van de geadresseerde postzendingen identificeerbaar te maken voor de bevolking en om ervoor te zorgen dat de postzendingen, met uitzondering van de kranten, een herkenningsteken dragen aan de hand waarvan de aanbieder van de dienst die deze zending heeft behandeld, kan worden bepaald;"*

De streefdoelen van artikel 148bis, § 2, 4e streepje, dat de verplichting tot markering oplegt aan alle aanbieders van postdiensten, worden niet becommentarieerd in de voorbereidende werkzaamheden van de wet van 13 december 2010. Gelet op de gelijkenis van de regel is het echter waarschijnlijk dat deze bepaling soortgelijke doelstellingen beoogt als diegene die aan de basis liggen van de redactie van de tekst van artikel 35, 5°, van het voormelde KB titel IV van 11 januari 2006.

3.2. Interpretatie van de wettelijke verplichting door het BIPT

De verplichting van artikel 148 bis, § 2, 4e streepje, geldt voor alle aanbieders van postdiensten en niet alleen voor de vergunninghouders. Deze regel van in artikel 148 bis, § 2, 4e streepje, die algemener is, primeert boven de regel van in artikel 35, 5°, van het KB van 2006.

Ze bestaat erin "personen belast met de verdeling van de geadresseerde postzendingen identificeerbaar te maken voor de bevolking en ervoor te zorgen dat de postzendingen, met uitzondering van de kranten, een herkenningsteken dragen aan de hand waarvan de aanbieder van de dienst die deze zending heeft behandeld, kan worden bepaald".

Volgens de wettekst is de verplichting niet beperkt tot de dienstenaanbieders die de zending verdeeld hebben. Ze is ruimer en wordt opgelegd aan alle dienstenaanbieders die de zending "behandeld" hebben.

Elke aanbieder van postdiensten die betrokken is in het proces van vervoer van de post zou dus op de post een herkenningsteken moeten aanbrengen waarmee hij geïdentificeerd kan worden.

Zo'n letterlijke interpretatie van de tekst is niet in strijd met het hoofddoel dat door deze regel wordt nagestreefd, namelijk de gebruiker van de postdiensten de mogelijkheid bieden om de aanbieder die verantwoordelijk is voor een slechte dienstverlening of voor schade aan de verdeelde postzending aan te klagen.

Vanuit het standpunt van de aanbieders van postdiensten kan deze verplichting tot markering echter de operationele processen ingewikkelder maken, met name wanneer er twee of meer aanbieders betrokken zijn in de keten van het postvervoer. Deze verplichting kan dus leiden tot extra kosten die doorberekend zouden kunnen worden aan de afzenders. Mocht de huidige wetsbepaling, die een markering oplegt door alle aanbieders die de zending hebben behandeld, een belemmering blijken te zijn voor de ontwikkeling van de markt, dan zou de wijziging daarvan voorgesteld kunnen worden.

4. STANDPUNT VAN HET BIPT

Elke aanbieder van postdiensten die betrokken is in het proces van vervoer van de post moet op de post een herkenningsteken aanbrengen aan de hand waarvan deze dienstenaanbieder geïdentificeerd kan worden.

De houders van een vergunning hebben specifieke verplichtingen omdat dit herkenningsteken op z'n minst de adresgegevens van de vergunninghouder en het nummer van zijn vergunning moet bevatten.

Volgens het BIPT voldoet deze interpretatie aan de wil van de wetgever die door de verplichting tot markering op te leggen, 4 doelstellingen heeft beoogd, namelijk:

- de gebruikers van postdiensten beschermen: de geadresseerde van een postzending die benadeeld zou zijn door een slecht functioneren van het proces van vervoer van de post kan de aanbieder(s) van de postdiensten die voor zijn nadeel verantwoordelijk is/zijn, maar "aanklagen" wanneer door elk van de aanbieders herkenningstekens zijn aangebracht op de zending, waardoor ze door de gebruiker geïdentificeerd kunnen worden
- de naleving van de essentiële eisen garanderen: de aanbieders van postdiensten die in de postale logistieke keten, gevaarlijke stoffen zouden hebben vervoerd, moeten identificeerbaar zijn
- vermijden dat de aangewezen leverancier van de universele dienst in zijn brievenbussen verdwaalde postzendingen vindt
- aan het BIPT een middel geven om zijn controle op de postale aanbieders uit te oefenen.

Charles Cuvelliez
Lid van de Raad

Axel Desmedt
Lid van de Raad

Luc Vanfleteren
Lid van de Raad

Jack Hamande
Voorzitter van de Raad